

έπικρίσεις, άλλα νὰ λέγη: «bello, bello!»

Ἡ σίκογνεια τοῦ ἀδιόδιμου Δημητρίου Λούντζη-Σολωμοῦ κατέχει πολύτιμον χειρόγραφον βιβλίον περιέχον τεσσαράκοντα τέσσαρα συνέττα. Εἶναι εἰδος συγχωνισμοῦ μεταξὺ τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου Λούντζη. Δυστυχώς δ ἀντιγράφας αὐτὰ δὲν ἐσημένωσε ποῖα εἶναι τοῦ Σολωμοῦ καὶ ποῖα τοῦ Λούντζη. Ἀνέγνωμεν αὐτά, άλλα δὲν τολμῶμεν γὰρ δημιουρεύσωμεν ἐκεῖνα τὰ δύοτα νομίζομεν ὅτι εἶναι τοῦ Σολωμοῦ.

Ο πρῶτος ἔκδότης τῶν Ιταλικῶν συγέττων τοῦ Σολωμοῦ εἶναι ὁ φίλος του Λουδοδίκος Στράνης, διστις τῷ 1822 ἐδημοσιεύσεν ἐν Κερκύρᾳ τριάκοντα συνέττα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφήν: *Rime improvvisate dal Nobil Signore Dionisio conte Solomon Zacintio, tauréste: A θεοσκεδίαστοι στίχοι τοῦ εὐγενοῦς κυρίου Διονυσίου κόρητος Σολωμοῦ.* Ὁ Στράνης τὰ ἀφιέρωσε τῷ Φωσκόλῳ. Ἐν τῇ ἀφιερωτικῇ ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς ἄλλοις λέγει τῷ Φωσκόλῳ, διτὶ δ Σολωμὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Ἰταλία εἶχε τότε δύο ποιητάς, τὸν Μόντην καὶ τὸν Φωσκόλον. Ἐπειτα ἔλεγε τὰ ἑξῆς: «... Οἱ στίχοι οὗτοι, τοὺς δύοις »σᾶς προσφέρω εἶναι ὡς εὑρίσκονται εἰς τὰ »παλληγόχαρτα, εἰς τὰ δύοτα ἐπρωτογράφησαν »ἐγώπιον τῶν φίλων, οἵτινες ἔθιδον αὐτῷ τὸ »θέμα, ἀνευ ἀλλαγῆς οὐδεμιᾶς λέξεως. Τόσην »ἐνίστε εἶναι ἡ τελειότης των, διτε δὲν τὸ πι- »στεύει ἡ ἐκεῖνος, διστις τὸν εἶδε γὰρ γράφη »γορα ἐπὶ τοῦ χάρτου εἰς τρόπον, ὡς γὰρ γραφέ »τι, τὸ δύοιον κατεῖχεν εἰς τὴν μνήμην. Ἄφι- »νω κατὰ μέρος τὴν πληθὺν τῶν γελοιογραφι- »κῶν στίχων καὶ ἀφίνω τοὺς πλείστους σοθι-

»ρούς, εὖς αὐτοσχεδίασε καὶ ἐκλέγω ταῦτα, »ἄτινα μοῦ φαίνονται κακλίτερα. Εἶναι κάτι »ἔκτακτον νὰ ἴδῃ τις αὐτὸν αὐτοσχεδιάζοντα »συνέττα. Δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ τὸ εἶπω ἂν δὲν »ῆμην παρὸν καὶ ἂν δὲν τὰ κατεῖχεν διέξιτε- »μος ἐπιπότης Παύλος κόμης Μερκάτης, ἐν τῇ »οἰκίᾳ τοῦ δοποίου ἐδόθησκαν αὐτῷ τὰ πλείστα »θέματα. Ἀλλως τε δ φίλος τώρα μεταχειρί- »ζεται τὴν Ιταλικήν γλώσσαν διὰ νὰ εὐχαρι- »στήσῃ τὸν φίλους, διότι καταγίνεται εἰς τὴν »νεοελληνικὴν γλῶσσαν».

Τελειώνων δ Στράνης τὴν ἀφιερωτικὴν ἐπι- στολὴν λέγει πρὸς τὸν Φωσκόλον, διτὶ δ Σολωμὸς ἔγραψε τότε Ἐλληνιστὶ ἀνομοιοκα- ταλήκτους στίχους καὶ δικάστιχα καὶ τρίστιχα διοιάζοντα πρὸς κλασικὰ Ιταλικά. Ἐπίστης μαν- θάνομεν παρὰ τοῦ Στράνης διτὶ τότε, τῷ 1822, εἶχεν ἑτοιμην τὴν Τρελλὴν Μάνναν, ητις ἀπέ- σπα τὰ δάκρυα.

Τὰ Συνέττα ταῦτα πολὺ ηρεσαν, τάχιστα ἐξηγητήθη ἡ ἐκδόσις, διὸ μετὰ ἐν ἔτος (1823) ἐγένετο καὶ διευτέρα ἐκδόσις.

Ἐκτοτε δὲν ἐδημοσιεύθησαν Ἰταλικὰ ποιήματα του. Μόνον μετὰ τὸν θάνατον ἐδημοσιεύθη σαν ἐν τῇ περιφήμῳ ἐκδόσει τοῦ Πολυλάκα καὶ Κουαρτάνου 18 ἀνέκδοτα ποιήματα, τρίχ πεζὰ καὶ τὸ ἐγκώμιον τοῦ Φωσκόλου. Τῷ 1877 ἐδημοσιεύθη ἐν Βιτσέντα τῆς Ἰταλίας πλήρης ἡ Ὡδὴ εἰς τὴν πρώτην λειτουργίαν, ἐκ τῆς δύοις ἐν τῇ Κερκυραϊκῇ ἐκδόσει ἔλειπε μία καὶ ἡμί- σεια στροφή.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΑΖΗΣ

ΑΝΤΙΔΑΛΩΙ

ΓΕΩΡΓΙΩΣ ΟΝΕ

Ἄπειθανεν εἰς Παρισίους δ γνωστότατος καὶ ἐν Ἑλλάδι Γάλλος μυθιστοριογράφος Γεώργιος Ὁνέ, εἰς ἀρκετὰ προχωρημένην ἡλικίαν. Τὰ μυθιστορήματά του ὑπῆρξαν δημοφιλῆ, ἀναγινωσκόμενα ἀπὸ ὅλας τὰς κοινωνίας τάξεις, χωρὶς μεγάλην φαντασίαν ἢ φιλοσοφικὸν βάθος, οὕτε δυνατήν περιγραφικότητα, ἀλλὰ γραμμένα εἰς ὅφρος ἀπλούν, διευγένες καὶ αἰσθηματικόν. Ἡτο εἰς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ρωμαντισμοῦ.

Ἐκ τῶν ἔργων του τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν εἶχεν δ ἡ «Ἀρχισιδηρουργός», τὸ δύοιον ἔγινε καὶ δρᾶμα, παρασταθὲν ἐπανειλημμένως καὶ παρ' ἡμῖν ἀπὸ τὴν Παρασκευοπούλου καὶ τὴν Βερώνη ἀλλοτε, κατόπιν δὲ καὶ ἀπὸ τὴν κ. Κυθέλην. Εἴλκουσε πάντοτε πληθὺν θεατῶν μὲ τὰς συγκινητικάς του σκηνάς. Ὡς μυθιστόρημα δ ἡ «Ἀρχισιδηρουργός» ἡρίθμησεν ἐκατοντάδας ἐκδόσεων. Ἐπίστης δημιούτικώτατα μυθιστορήματα εἶνε δ «Σέργιος Ηαγίην» βραδευθὲν εἰς τὴν

Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, τὸ «Μέγα ἀργιλλωρυχεῖον» μεταφρασθέντα εἰς πλείστας γλώσσας, δ ἡ «Ιατρὸς Ραμὼ» διστις ἐδημοσιεύθη πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς «Ἐφημερίδος», δ ἡ «Κόμησσα Σάρρα». Ο ἀλάχιστος ἀριθμὸς κυκλοφορίας ἔργου του Ὁνέ εἶναι 80 ἐκδόσεις ἔκαστον καὶ ἄνω, πρὸ τριακονταετίας ἀκόμη. Ή τὸ «Ἐπιθεώρησις τῶν Δύο Κόσμων» ἐδημοσίευσε τὰ πρῶτα μυθιστορήματά του καὶ ἔδαινε πρὸς ἀνωτέραν δόξαν, διτεν ἐνέσκηψε τῷ 1884 μὲ μίαν ἀμελικτον κριτικήν ἐναντίον του δ Λεμαίτρο εἰς τὴν «Κυανήν Ἐπιθεώρησιν». Ο Λεμαίτρο, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Παύλου Σουντακί, ἔκαμεν ἀνηλεγή σφαγὴν τῶν μυθιστορημάτων του τῶν τόσῳ ἀναγινωσκομένων καὶ θυμακόμενων. «Εὑρίσκει τις εἰς αὐτά, ἔλεγεν δ Λεμαίτρο, τὴν κομφότητα τῶν χρωμολιθογραφιῶν, τὴν εὐγένειαν τῶν καταδίκων, τὰ ἐφθὲ τῶν κομποτίνων, τὴν αἰσιοδοξίαν τῶν μουσείων . . . Ο Ὁνέ ἐγεννήθη διὰ τοὺς μὲ ἀξιώσεις γραμματισμένων ἀγραμμάτους. Εάν δὲν εἴη μέγας συγγραφεύς, οὕτε

καλὸς ἀπλῶς, οὐτε κανὸν ὑποφερτός, ἀλλ' εἰνε
ἐπιτήδειος». Ὁ Λεμαίτρος εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκόμη
τοῦ σταδίου του τότε, ἔγινεν δὲ ἄνθρωπος τῆς
ἡμέρας μὲν τὴν κεραυνοδόλον αὐτὴν κριτικήν
του. Ἡ φήμη τοῦ Ὀνέτην πλούσιον, ἀλλ'
δι συγγραφεὺς ἐξηκολούθησε νὰ γράψῃ τὰ μυθι-
στορήματά του τὰ ἀπεικονίζοντα τοὺς Ἀγῶνας
τῆς Ζωῆς. Καὶ δὲ Ἀνατὸλ Φράνς ὑπῆρξε δριμὺς
ἐπικριτὴς τοῦ Ὀνέτη, παρομοιάσας τὰ μυθι-
στορήματα αὐτοῦ ὅτι εἶναι ἀπὸ φιλολογικῆς
ἀπόψεως δὲ τι ἀπὸ πλαστικῆς ἀπόψεως αἱ κήρι-
ναι κοῦκλαι εἰς τὰς βιτρίνας τῶν κουρείων.

Ἡ βιαλα αὐτὴ κριτικὴ δὲν εὑρίσκει συμφώ-
νους ἀλλούς κριτικούς, οἱ δποιοι εὑρίσκουν με-
γάλην εἰς τὰς κήρισεις αὐτὰς ὑπερβολὴν, ἡτις
ἡμπόδισε νὰ ἀναγγωρίσουν εἰς τὸν Ὀνέτον δῶρον
τοῦ ἀφηγεισθαι, τὸ δποῖον στεροῦνται συγγρα-
φεῖς ἐκ τῶν καλλιτέρων. Ὁ Λεμαίτρος καὶ δὲ
Φράνς ἐξετίναξαν, λέγοντες, τὸν Ὀνέτη, ἀλλ' ἔμως
δὲν ἐφείσθησαν ἐπαίγων διὰ ἀλλούς συγγραφεῖς
πολὺ κατωτέρους τοῦ ἐπικριθέντος.

Ἐσφαλμένως ἀνεγράψῃ ὅτι δὲ ὁ Νέτος ἡτο Ἀκα-
δημαϊκός. Οὐδέποτε ὑπέβαλεν ὑποψηφιότητα διὰ
νὰ γίνη Ἀθανάτος.

¶

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐξέλεξε πέντε νέους
Ἀκαδημαϊκούς πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἑ-
δρῶν. Οἱ νέοι Ἀκαδημαϊκοὶ εἰνε δι μυθιστο-
ριογράφος Ρενέ Μπουαλέ (Boylésee) διὰ τὴν
ἔδραν τοῦ Ἀλφρέδου Μεζιέρ, κενὴν ἀπὸ τοῦ
1915, ὁ δραματικὸς συγγραφεὺς Φρανσουά ντὲ
Κυρέλ διαδεχθεὶς τὸν Πῶλον Ἐρβιέ, δι πλωμάτης
Ἰούλιος Καμπὼν διὰ τὴν ἔδραν τοῦ Φραγ-
κίσκου Σάρμ, ὁ πολιτικὸς Ἀ. Μπαρτού διὰ τὴν
ἔδραν τοῦ Ρουζὸν καὶ δι πίσκοπος Βωδριγμάρ
διὰ τὴν ἔδραν τοῦ Ἀλέρτου Ντεμύν. Μία
ἐκλογὴ ἀνεβλήθη, ἀποτυχόντος διὰ μίαν ψήφου
τοῦ γνωστοῦ καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μυθιστοριο-
γράφου κ. Ἐρ. Βορδώ

Ἐκ τῶν νέων Ἀκαδημαϊκῶν, μόνον οἱ δύο
πρῶτοι ἀγήκουν εἰς τὴν δημιουργικὴν λογο-
τεχνίαν. Ὁ Καμπὼν οὐδὲν ἔχει γράψει· διε-
τέλεσε ἐπανειλημμένως πρεσβευτής. Ὁ Μπαρτού
πρώην πρωθυπουργὸς καὶ δημοσιογράφος ἔχει
γράψει δύο ἴστορικὰ ἔργα, τὸν «Μιραμπὼ»
καὶ τὸν «Δαμαρτίνον ρήτορα». Ὁ καρδινά-
λιος Βωδριγμάρ εἰνε ἴστορικὸς συγγραφεὺς,
κριτικὸς καὶ παιδαγωγός. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ Πιέρ
Λοτὶ προέτεινε τιμῆς ἔνεκα τὸν ἀρχιεπίσκοπον
τῆς Ρέιμς, ἀλλ' οὐτος μετριοφρόνως ὑπεχώρησε
πρὸ τῆς συγγραφικῆς ἀξίας τοῦ ἐκλεγέντος.

Ὁ Μπουαλέδης εἰνε ἀγνωστος εἰς τὴν Ἑλλά-
δα καὶ εἰς τοὺς λαγίους τῆς, οὐδέποτε γράψαν-
τας περὶ αὐτοῦ. Ἐσχάτως ἐξέδωκεν ἐν μυθι-
στόρημα φέρον τὸν τίτλον «Δὲν εἶναι πλέον τί-
ποτε» καὶ διὰ τὸ δποῖον δὲ κριτικὸς τοῦ Παρι-
σιοῦ «Χρόνου» γράψει διετείνη καὶ εἶναι πλήρες ἀπὸ

γραμματικὰ καὶ συντακτικὰ λάθη, ἐν συνδυα-
σμῷ πρὸς κακόζηλον διατύπωσιν τῶν φράσεων.
Ἐν εἰδος δηλ. μαλλιαρισμοῦ.

Καὶ τοῦ Κυρέλ ἐπίσης οὐδὲν ἔργον, γομίζο-
μεν, ἔχει παιχθῇ ἐν Ἀθήναις. Ἐγνώσθη ἐν
τούτοις, διτὶ προετοιμάζει ἐν τετράπρακτον δρᾶ-
μα τοῦ δικαιοσύνης τῆς κ. Κυρέλης. Ὁ Κυρέλ δὲν
ἔχει μεγάλην φήμην δι συγγραφεὺς πέραν τῶν
ὅρων τῆς πατρίδος του, ἀλλ' εἰνε ἐκλεκτὸς καὶ
ἐκ τῶν νέων ἀθικάτων δι περισσοτέρας προσοχῆς
ἀξίες, λαζῶν 24 ψήφους ἐπὶ 27 ψηφοφορη-
σάντων εύθυνε κατὰ τὴν πρώτην ψηφοφορίαν,
δύο δωσάντων λευκήν ψήφον καὶ ἐνδε ἀρνη-
θέντος.

Ὁ Κυρέλ ἐγεννήθη τῷ 1854. Κατ' ἀρχὰς
ἐσπούδασεν, διτὶς δὲ Ἀκαδημαϊκὸς Ντονναί, μη-
χανικήν, ἀλλὰ ταχέως τὴν ἐγκατέλειψε. Τὰ
ἔργα, μὲ τὰ δποῖα ἐνεφανίσθη, εἶναι δύο μυθι-
στόρηματα, τὸ «Καλοκαΐρι τῶν ξηρῶν καρπῶν»
καὶ ἡ «Διάσωσις τοῦ Μεγάλου Δουκός», ἐκδο-
θέντα τῷ 1889, ἀλλὰ δὲν είχον τίποτε τὸ ἔξαι-
ρετικόν. Ἐστράφη τότε πρὸς τὸ θέατρον, πρὸς
δι καὶ ἀφοιώθη ἐκτοτε. Τῷ 1892 παρεστάθη-
σαν τέσσαρα ἔργα του ἐπιτυχῶς εἰς τὸ θέατρον
Ἀντουάν,— «Ἡ ἀνάποδη μιᾶς ἀγίας», ἡ «Χο-
ρεύτρια», «Ο ἔρως κεντᾶ», «Τὰ ἀπολιθώματα».
Τοῦ τελευταίου τούτου ἔργου η ἐπιτυχία ὑπῆρ-
ξε μεγάλη καὶ θεμελιώσει τὴν φήμην του δι
δραματικοῦ συγγραφέως δυνατοῦ καὶ νεωτερι-
στοῦ. Κατόπιν παρεστάθησαν ἡ «Προσκεκλη-
μένη», τὸ «Συμπόσιον τῶν Δεόντων», τὸ «Νέον
εἰδωλον», τὸ «Ἀγριοκάτσικο», τὸ «Φτερούγι-
σμα». Ἐκ τῶν ἔργων του ἀλλὰ εἶναι ἀναλύσεις
ψυχῶν, ἀλλὰ ζωγραφίζουν ἥθη, ἀλλὰ φθάγουν
μέχρι τῶν διψηφιστέρων κορυφῶν τῆς κοινωνί-
κης φιλοσοφίας. Ἐν γένει εἰς τὰ ἔργα του πα-
ρατηρεῖται ἡ εὐγένεια τῶν ἥθων ἀρχῶν. Θε-
γαγει τὰ μεγάλα κοινωνικὰ προσβλήματα, ἀλλὰ
μὲ μίαν δεξιαν ἀντίληψιν τῶν ἀναγκῶν τῆς νε-
ωτέρας κοινωνίας.

¶

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ἄπο τινος αἱ ἐφημερίδες μᾶς δίδουν ἀπογοη-
τευτικὰ δείγματα ἀμαθείας τῶν συντακτῶν των.
Τὰς φιλολογικὰς εἰδήσεις διατυπωσίουν νέοι συ-
εργάται, οἱ δποῖοι ἀγνοοῦν στοιχειώδη φιλολο-
γικὰ γεγονότα καὶ διποτίποταν εἰς σφάλματα προ-
καλοῦντα τὸν γέλωτα. Ἀλλ' ἐνῷ αὐτοὶ εἶναι φι-
λολογικῶς ἀστοιχείωτοι, οἱ προστάμενοι των
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προλαμβάνουν τῆς γκάρες
των; Ἐντὸς σχεδὸν ἐδομάδος ἡγρεύθησαν εἰς
στήλας ἐφημερίδων οἱ ἔξις λαύρακες:

Δύο ἐφημερίδες ἀνέγραψαν διετείνης δὲ ποιησάν-
τας περὶ αὐτοῦ. Εἰς ἡτο Ἀκαδημαϊκός. Εἰς δὲ
Βουτιέρης, διτὶς ἔργον τοῦ Φεργιέ εἶναι τὸ πασίγνω-
στον μυθιστόρημα «Τὸ τὰς Φιλύρας» τοῦ Ἀλ-
φόνσου Κάρ. Ἀλλὰ τὸ πάθημα ἀλλης ἐφημε-
ρίδος ἡτο ἀληθινὴ κορωνίς εύρυμαθείας. Ἀνέ-

γραφεν, δτι εἰς τὸ Παρίσι απέθανεν «γέρος πειά» δ Μιλδουά, δ ποιητής τοῦ περιφήμου ποιήματος «Ἡ πτῶσις τῶν φύλλων» καὶ τοῦ ἐποίου δυίδες ἐφονεύθη ἐσχάτως εἰς τὸ Βερδέν... Ὁ ἀτυχῆς Μιλδουά ἀπέθανε φθισικὸς τῷ... 1816, υἱὸν δὲ δὲν εἶχεν, ἀλλὰ καὶ ἀνείχε δὲν θὰ ἔφονενετο εἰς τὸ Βερδέν, διότι θὰ ἦτο μόνον 102 ἑτῶν! Μία ἀλλη ἐφημερὶς εἰρωνευομένη, περιέπεσε καὶ αὐτὴ συγχρόνως εἰς σφάλμα, ἀναγράψασα δτι δ Μιλδουά δὲν ἀπέθανε τώρα, ἀλλὰ πρὸς ἑνὸς τετράτου αἰῶνος, δηλ. πρὸ 25 ἑτῶν. Ηλῶς πλάττουν τοιαύτας λεπτομερείας, ἀπορον ἐχάθη ἐν Ἐγκυλοπαιιδικὸν Δεξικόν; Ἀλλη ἐφημερὶς ἔγραψεν, δτι δ γνωστότατος εἰς τὰς Ἀθήνας, δις τετράκις ἐπεσκέψθη, Γάλλος δημοσιογράφος κ. G. Bourdon εἰνε ἑταῖρος τῆς Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς. Ἀλλη, δτι δ κωμῳδία τοῦ Γάλλου συγγραφέως Τριστάν Μπερνάρ «Πῶς μιλούμε τὰ Ἀγγλικὰ» (ἡ ἐπανειλημένως παρασταθεῖσα ἐν Ἀθήναις) εἰνε... Ἀγγλική!

¶

ΤΟ ΠΙΟ ΑΓΑΠΗΤΟ ΠΡΑΓΜΑ

(Δαικὴ Σερβικὴ ποίησις)

Μιὰ κόρη κάθεται στὴν ἀκροθαλασσιά. Καὶ λέει μοναχή της:

— Ω καλὲ κι' ἀγαπητὲ Θεέ! Ὑπάρχει τίποτε πιὸ ἀπέραντο ἀπ' τῇ θάλασσα; Ὑπάρχει τίποτε πιὸ πλατὺ ἀπ' τὸν κάμπο; Ὑπάρχει τίποτε πιὸ γλυκὸ ἀπ' τὸ μέλι; Ὑπάρχει τίποτε πιὸ ἀγαπητὸ ἀπὸ ἔναν ἀδερφό;

Μέσα ἀπ' τὰ βαθειὰ νερὰ ἔναν φαράκι ἀπαντᾶ:

— Κόρη ἀπλοϊκή κι' ἀθώα. Ο οὐρανὸς εἰνε πιὸ ἀπέραντος ἀπὸ τῇ θάλασσα κι' δηλασσα πιὸ πλατειὰ ἀπ' τὸν κάμπο. Πιὸ γρήγορα εἰνε ἀπ' τ' ἀλογο τὰ μάτια, κι' ἀπ' τὸ μέλι πιὸ γλυκειὰ εἰνε δηλαχαρη. Καὶ πολὺ-πολὺ πιὸ ἀγαπητὸς ἀπὸ ἔναν ἀδερφὸ εἰνε δηλαχαρη. Καὶ πολὺ-πολὺ πιὸ ἀγαπητὸς ἀπὸ ἔναν ἀδερφὸ εἰνε δηλαχαρη.

Μετάφρ. Κ. Τρικογλίδου

¶

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΤΩΝ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Τώρα δτι δηλαχαρη saison ἐτελείωσε, πρέπει νὰ τονισθῇ τὸ διερδολικὸν τῶν τιμῶν εἰς τὰ εἰσιτήρια, ίδιως τῶν συναυλιῶν καὶ τῶν θεάτρων ἀκόμη. Καθιερώθη εἰς τὰς συναυλίας δηλαχαρη τῶν 5 καὶ 6 δρ. ἀδιαφόρως δηλαχαρη τῶν συναυλιῶν διδει εἰς καθηγητής δηλαχαρη μία τελειόφοιτος. Κατήγητσε ζήτημα φιλοτιμίας δηλαχαρη τὸ χρῆμα καὶ δχι δηλαχαρη δηλαχαρη ἐκτίμησις ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ. Ἀλλὰ 5 καὶ 6 δραχμαὶ εἰνε πολὺ. Ἀποκλείονται ἐκ τῶν συναυλιῶν—αἱ δποταὶ δὲν εἰνε καὶ δλίγαι—πολλοὶ ἀληθῶς φιλόμουσοι καὶ τὸ ἀκροστήριον δηλαχαρη σχεδὸν δηλαχαρη ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς μόνον φιλους τῶν διδόντων τὰς συναυλίας, οἱ δποταὶ δηλαχαρη ἀνάγκης καὶ κοινωνικῆς διοχετεύσεως πηγαίνουν. Πρέπει νὰ ἐνγονθῇ δτι δηλαχαρη δια-

μόρφωσις δλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων θὰ ἐπιτευχθῇ δὲν εἰνε προσιταὶ αἱ συναυλίαι εἰς δσον τὸ δυνατὸν μεγαλείτερον σύνολον ἀκροστῶν, εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν ἐποχὴν τὴν οἰκονομικῶν κρίσιμον. Μήπως διὰ τὴν «Ἀρλεξιάναν» δὲν διετιμήθη κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν δηλαχαρη δρ. 15, εἰς δὲ τὴν «τελευταῖαν» δηλαχαρη διεξώστης 3. 30; Διακινωτέρας τιμᾶς, διότι δηλαχαρη μουσικὴ εἰνε ἐν Ἐλλάδι πολυτέλεια. Καὶ τὰ θέατρα πρέπει νὰ ἐλαττώσουν τὰς τιμάς. Διὰ νὰ μεταβῇ μία διληγορόσωπος οἰκογένεια πρέπει νὰ διαθέσῃ δηλαχαρη 25δραχμον, καὶ πολλὲς φορὲς διὰ νὰ ἀκούσῃ δηλαχαρη καμμίαν ἀνήθικον φάρσαν δηλαχαρη ἐπιθεωρήσεως φαλτσαρισμένα.

Κάποιος

¶

Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

(Κωμῳδία τῆς ημέρας)

Ο Μπαμπᾶς. Ακούσατε, λοιπόν, παιδιά μου, νὰ διμιλήτε τὴν μητρική σας γλώσσαν. Αὐτὸ δυνιστᾶ καὶ τὸ Ὕπουργετον.

Ο Τοτός. Ποιὰ εἰνε δηλαχαρη μητρική μας γλώσσα παπαπᾶ;

Ο Μπαμπᾶς. Αὐτὴ ποῦ διμιλεῖ δηλαχαρη μητρικά σας, παιδί μου.

Ο Τοτός (στὴν καμαριέρα ποῦ ἀργησε νὰ τοῦ φέρῃ τὸ γάλα).—Παληγοδρῶμα, πανούκλα! Ας στὸ διάσολο ἀπὸ δῶ.

¶

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΟΥ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ

Ο μέγας Γάλλος ποιητής Μπωντελαίρ εἰνε γνωστὸς εἰς τὰς Ἀθήνας. Αἱ «διανοητικαὶ» κυρίαι διαβάζουν μὲ διδαστέραν ψυχικὴν τέρψιν τὰ μυστικοπαθῆ ἐκεῖνα καὶ διποδητικὰ «Ἀνθη τοῦ Κακοῦ», τὰ δποταὶ ἔχουν τόσον πλούσιον τὸν φραστικὸν διάκοσμον καὶ τόσην πολυτέλειαν στίχου. Ο Μπωντελαίρ διηρέει δηλαχαρη ποιητὴς τοῦ κομψοῦ καὶ δρασίου, λατρεύσας πολὺ τὰς κυρίας καὶ τὰς... γάτας! Ομοιάζουν τόσον πολύ!

Κατὰ νεωτέρας εἰδήσεις, ἀγευρέθησαν δηλαχαρη χειρογραφα γένων ἀγνώστων ποιημάτων τοῦ Μπωντελαίρ, τὰ δποταὶ δηλαχαρη δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη.

¶

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΜΟΥΦΛΑΖ

Μεταξὺ τῶν στρατευθέντων διάρχουν καὶ ἀρκετοὶ καλλιτέχναι ἐκ τῶν νεαρωτέρων. Οἱ πλεῖστοι τούτων χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸ καταρτιζόμενον σῶμα τοῦ Ἐλληνικοῦ «καμουφλάζ». Οἱ ζωγράφοι μας ἀποδεικνύονται δεξιώτατοι εἰς τὸ εἰδος τοῦτο τῆς τέχνης, τοῦ δποταὶ δηλαχαρη χρησιμότης ἀναγνωρίζεται ἀρκετὰ σημαντική, ωστε νὰ ἐφαρμόζεται δηλαχαρη ἡδη δηλαχαρη τὰ στρατόπεδα. Ο Ελληνικὸς χρωστήριος συμβάλλει καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς πατρίδος κατὰ τὸν θετικότερον τρόπον.

ΥΠΕΡΤΙΜΗΣΕΙΣ

— Μικρούλα μου . . . έγώ ποῦ έπιστευα στις κρατούσα μιὰ μικρή θεσούλα στήν καρδιά σου...
— Ναι, ναι, ἀλλ' ἀκρέθηγαν δλκ τόσον πολύ, ώστε κ' έγώ ενρέθηκα στήν ἀνάγκην ν' αὐξῆσω τήν τιμήν τῶν θέσεων!

(LE RIRE, Παρισίων)

■

• ΚΩΡΩΤΕΡΩΝ ΔΑΘΩΣ

Τὰ τυπογραφικὰ λάθη, τὰ δύοικα καταντοῦν ἀπαραίτητα, γίνονται καμμιὰ φορὰ ἀφορμὴ ἐν

ελῃ των τῇ ἀθωότητι γὰλ λεχθοῦν μερικαὶ ἀλήθειαι σκανδαλωδεῖς. Ἀναγινώσκομεν εἰς ἑπαρχιακὴν ἐφημερίδα: « Ὁ ἔγκριτος νέος τῆς πόλεώς μας κ. Β* ἀντίλλαξε δακτύλιον ἀρραβώνα μετὰ τῆς χαριτοβρύτου καὶ διὰ πολλῶν προτεργυμάτων κεκοσμημένης Δίδος Μ... Ἡ ἐφημερὶς ἡμῶν εὔχεται εἰς τὸ εὐάρμοστον ζεῦγος τῶν μελλονύμφων ταχεῖαν τήν σκέψιν».

**

ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Μετὰ τὰς ἀθρόας παρασημοφορίας, ἐρωτᾷ δικιρός.

- Όσοι δὲν ἔχουν παράσημα ποῖοι εἰνε;
- Είνε οἱ ἀσημοι πολίται . . .
- Καὶ αὐτοὶ ποῦ ἔχουν; . . .
- Αὗτοὶ πλέον εἰνε οἱ παράσημοι.

**

Καποιος ἐκφράζει τήν ἀπορίαν δι' ἓνα ἀσημόν καλλιτέχνην παρασημοφορηθέντα.

- Μὰ αὐτὸς γιατί τὸ πήρε τὸ παράσημο;
- Καὶ ἔνας συνάδελφός του:
- Γιατί τὸ ζήτησε.

== ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ==

Χ ΑΡΜΟΝΙΑΙ Χ

ΚΛΑΨΕ, ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ . . .

I

ΔΑΨΕ καρδιά μου!

Τὰ σύννεφα ποῦ σκεπάζουν τὴν ψυχή μου ἀναλύονται σιγανὰ σὲ δάκρυα. Δάκρυα, ποῦ δὲν δροσίζουν, ἀλλὰ πέφτουν σὲν μολύβι ἀναλυτό.

Κάθε δάκρυ καὶ μιὰ πληγή, κάθε πληγή καὶ ἔνας πόνος.

“Αγρια ἡ Μοιρα ἡ Κακιὰ μπήγει τὰ υύχια της μέσα στήν καρδιά μου καὶ στάζει τὸ αἷμα καὶ δάφει τὸ πονεμένο μου στήθος.

Κάθε σταλαγματίδια καὶ ἔνας στεναγμός, κάθε στεναγμός καὶ μιὰ πνοή, ποῦ φεύγει ἀπὸ τὰ παγωμένα μου χείλη.

II

Κλάψε, καρδιά μου!

Ἐσψυχα τὸ δειλιγό. Ἡ σκιὲς τυλίγουν πένθιμα ἔνα γύρω τὴν φύσι. Ἀκου τοῦ γκιώνη τὸ παράπονο, τοῦ κυπαρισσιοῦ ἀκου τὸ ἀναφυλλητό—λόγια Ἀγάπης χαμένης στοῦ Ἡλιού τὸ βασιλεμμα.

“Η φλόγα τῆς ζωῆς μου σδύνει δλοένα.” Ενας πέπλος μαυρός μου σκεπάζει δλοένα τὸ νοῦ.

Στάζει δλοένα τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγωμένη καρδιά, λιγοστεύει δλοένα ἀπὸ τὸ στήθος ἡ πνοή.

III

Κλάψε, καρδιά μου!

“Ἡ ἀνεμῶνες ἔσφυλλίζονται” δὲν ἀκούεται πειλα τοῦ ἀγδονιοῦ ἡ λαλιά· ἡ ύστερης ἀχτίδες τοῦ Ἡλιού τρεμοσθύνουν ἐπάνω στὰ πεζμένα ροδόφυλλα.

Καρδιά μου, κλάψε! Καὶ ἂν πνιγῆς στὰ δάκρυα, τὸ ξέρω πῶς δὲν θὰ ξεχάσῃς ποτέ. Νικήτρια θὰ είσαι τοῦ Πόνου, δπως νικήτρια ἡ Ἀγάπη μου είνε τοῦ Θανάτου...

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ . . .

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

ΤΗΝ ἔξοχήν.

Γύρω μου ἀγθίζουν πολύχρωμα λουλούδια. Μιὰ γλυκειὰ αὔρα μοῦ ἀγεμίζει τὰ μαλλιά καὶ μοῦ δροσίζει τὸ φλογισμένο μέτωπο.

“Ολα γιορτάζουν τήν ἀγάστασι τῆς φύσεως καὶ μυρωδιές, ποῦ λιγώνουν, γεμίζουν τὸν